

те на брадатиятъ командантии, са намирала силна военна чета, която отивала да се съедини съ самозванецътъ. Ние бѣхме запрѣни отъ вардачете. На питанне: «кой иде?» кочияшинътъ отговори гърмогласно: „царскиятъ кумець съ госпожата си.“ Изведнашъ цѣлъ кулъ хусари ни обиколиха съ страшни попържни.—„Излазай, дяволски думе! ми каза мустакатиятъ вахмистръ.—Ето ние ще да та постолимъ заедно съ жената ти.“ Азъ излѣзохъ изъ колцата и заповѣдахъ имъ да ма заведатъ при началникътъ си. Като видѣха, че азъ съмъ офицеринъ, солдатете прекъснаха попържните си. Вахмистрътъ ма поведе камъ къщата на майоринътъ. Савеличъ са не отдѣляше отъ мене и частъ-по-частъ повтаряше: «Ето ти и царски кумець! Изъ огънь, та въ пламникъ... Господи владико! Съ какво ще да са свърши сичкото това.»—Колата тръгнаха полека подиря ни. Слѣдъ петъ минути ние дойдохме при една къща, която бѣше ярко освѣтлена. Вахмистрътъ ма остави при вардачете и отиде да каже за дохожданието ми. Но въ тая иста минута той са върна и ми каза, че негово високоблагородие нѣма време да ма приѣме и че е заповѣдалъ да ма отведатъ въ темницата, а жената ми да заведатъ при него.

— Какво значи сичкото това! извикахъ азъ, каго бѣсенъ. — Нема е той полудѣлъ? — «Не зная, ваше благородие, отговори вахмистрътъ. Негово високоблагородие ми заповѣда само да отведеме ваше благородие въ темницата, а нейно благородие да заведемъ при негово високоблагородие, ваше благородие!» Азъ са спуснахъ камъ вратата. Вардачете и не мислѣха да ма запираатъ и азъ влѣзохъ право въ стаята, дѣто шестъ души хусарски офицере играѣха въ банкъ. Майоринътъ раздаваше картите. Какво бѣше зачудванието ми, ко-